

Drahý Artedi,

odpusť mi, prosím.

Chtěl jsem ti ukázat všechny krásy, které jsem tu našel. Doufal jsem, že budu moci oblažít tvoji racionální mysl kontaktem s duchovnem právě tak, jako byla osvícena ta moje. Přál jsem si vyprávět ti o své dlouhé cestě k poznání, ale zapomněl jsem, že právě po ní musí jít každý sám.

Každou noc nahlížím do tvých šílených snů. Skryt před pátravým okem Matky Snů jsem ti oporou, pomocnou rukou; snažím se, aby se z ničivého chaosu vjemů a informací stal alespoň trochu čitelný obrázek. Věřím, že jsem dokázal, co jsem mohl - prvotní šok už pominul a ty se snad již znovu pohybuješ dostatečně blízko hranici přičetnosti.

Odpusť mi, drahý příteli, ale potřebuji naposledy tvoji pomoc.

Tví krajané uvedli svojí lehkovážností do pohybu věci, se kterými se nedokáží měřit. Cítím, jak se probouzejí hlubší a hlubší části ostrova - již žádné hravé duše předků, které by posádkám podsouvaly iluzi objevování a pokladů. Žádní poutníci jako já, kteří coby pozorovatelé procházejí vašimi řadami sotva nadotek, leč nevidění.

Pohár přetekl a tobě i tvým druhům hrozí strašné nebezpečí. Cítím, jak se pohnulo samo srdce Xanadu.

Připrav se, příteli.

Brzy ty i tvoji druzi ulehnete ke spánku. Po jednom budete vtaženi do světa Matky Snů a uvěznění každý ve vlastní cele karmického očiště. Budete procházet prázdným světem neznaje, zda jde o pravdu, nebo iluzi. Vaši velitelé, zřídla zla namířenému proti této zemi, na tom ale budou ještě hůř - budou uvženi do osobních pekel, kde s vidinami svých největších tužeb stráví zbytek svých dnů, mučení k šílenství vědomím, že tento vybájený svět není jejich pravou realitou.

Až ale duchové Xanadu, naplnění pocitem zadostiučinění, znovu přivřou své oči, přijdu na řadu já. Protrhnu hranice snů, abyste ze svých očiště mohli kontaktovat duše všech velitelů. Odhalím se tvým krajanům a pomohu jim přimět všechny velitele, aby pochopili a přiznali své chyby - světu, ale hlavně sobě. Jen pokud velitelé dokáží svých chyb opravdu upřímně litovat vám bude dovoleno procitnout.

V tomto momentě ale dlí poslední hrozba - duše Xanadu si vašeho procitnutí a kolapsu karmického snu nutně všimnou. Tisíce let muk, která pro vás mají připravená, budou zkrácena na subjektivní dny, možná týdny. Musíte být připraveni, musíte spěchat. Musíte opustit kontinent a neohlížet se, jen doufat, že vzdálenost zředí jejich prastarý hněv.

Nevím, co se stane se mnou, až duchové pochopí, že jsem se postavil jejich vůli a z pozorovatele se stal kolaborantem. Doufám jenom, že ty se zachráníš a tvá mysl se časem uzdraví.

Až ten čas nastane, věz, že lituji mnoha věcí, ale jedné určitě ne - že jsem tě mohl znovu potkat.

Tvůj Marcus